

תזריע ב

א. ראיה על ידי חכם,
קביעה על ידי כהן

בענין טומאת „נגעים” יש שני דינים כלליים¹:

(א) ראיית הנגע, כדי לקבוע אם זהו נגע טמא אם לאו, חייבת להיעשות על ידי חכם, אשר „יורנו² רבו ויהיה בקי בכל הנגעים ובשמותיהן בנגעי אדם כולם ובנגעי בגדים ובנגעי בתים”, והחכם אינו חייב להיות דוקא כהן, אלא „הכל³ כשירין לראות את הנגעים”.

(ב) „הטומאה והטהרה תלויה בכהן”⁴: אף לאחר שהחכם קבע שזהו נגע טמא, אין המנוגע נטמא עד שהכהן אומר „טמא (אתה)”, וכן לגבי טהרתו, שאף לאחר שהאדם, או הבגד, נרפאו מן הנגע, הם נשארים „בטומאתו עד שיאמר לו כהן טהור אתה”⁵.

אמירת הכהן היא תנאי מעכב לקביעת הטומאה והטהרה, אף כאשר „כהן⁶ שאינו יודע לראות”, ו„אפילו⁷ היה הכהן קטן או שוטה”, הרי הוא „סומך על דברי החכם” – „החכם רואהו ואומר לו אמור טמא, והכהן אומר טמא, אמור טהור...”⁶.

יש להבין:

(א) אם הכהן בין כך ובין כך „סומך על דברי החכם” – מדוע חשובה דוקא אמירת הכהן?

(ב) מהו המיוחד בטומאת צרעת, שדוקא בטומאה זו, קובעת התורה חידוש זה, ש„הטומאה והטהרה תלויה בכהן”?

אמנם, זוהי „גזירת הכתוב”⁸, אך ידועים דברי הרמב”ם⁹ שאף ב„חוקי התורה”, אשר „גזירות הם”, בכל זאת „ראוי להתבונן בהן וכל מה שאתה יכול ליתן לו טעם תן לו טעם”, ובמיוחד טעם שקשור ל„תיקון

(1) בהבא לקמן – ראה רמב”ם הל’ טומאת צרעת פ”ט ה”א-ג.

(2) ל’ הרמב”ם שם סה”ב, ע”פ תו”כ מצורע (יד, נד”ז).

(3) רמב”ם שם ה”א (ממשנה נגעים רפ”ג. תו”כ פרשתנו יג, ב).

(4) שם ריש ה”ב (ממשנה שם). וראה תו”כ ופרש”י פרשתנו שם. תו”כ ר”פ מצורע.

(5) רמב”ם שם סה”ג (מתוספתא נגעים פ”א, י’).

(6) רמב”ם שם ה”ב (ממשנה נגעים שם. תו”כ פרשתנו שם).

(7) רמב”ם ותו”כ שם. וראה כסף משנה לרמב”ם שם ה”א. ואכ”מ.

(8) פרש”י פרשתנו שם. ולהעיר מרמב”ם סוף הל’ מקואות.

(9) סוף הל’ תמורה. ולהעיר מרמב”ם סוף הל’ מקואות: ואעפ”כ רמז יש בדבר כו’.

ועל ידי אהבת ישראל אמיתית,
ובאופן של אהבת חנם, מתבטל הגורם
לגלות, שנאת חנם³⁷, שנקראת
הצרוע³⁸, ואז באה מיד הגאולה
האמיתית והשלימה על ידי משיח
צדקנו, ובמהרה בימינו ממש.

(משיחת ש"פ תולדות תשמ"ה)

ומהי תקנתו? – „בדד ישב מחוץ
למחנה מושבו“: כל עוד לא ירגיל את
עצמו להביט על יהודי אחר בעין
טובה, עליו להבדיל את עצמו³⁶
מיהודים אחרים, ולא לפגוע בהם
בדברי לשון הרע ובהוצאת שם רע!

רק כאשר יתרפא מ„נגע“ זה, הרי
אז „ושב ורפא לו“.

(36) ראה ערכין טז, ריש ע"ב. פרש"י ורמב"ם
שבהערה הקודמת. ולהעיר מרמב"ם הל' דעות
(שם ה"ו) „שאסור לדור בשכונתם כו“.

(37) יומא ט, ב.

(38) ויק"ד סוף פרשתנו.

